Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (osmého senátu)

3. října 2019*

„Řízení o předběžné otázce – Nařízení (ES, Euratom) č. 2988/95 – Ochrana finančních zájmů Evropské unie – Článek 3 odst. 1 – Promlčecí lhůta – Nařízení (EHS) č. 3887/92 a nařízení (ES) č. 2419/2001 – Integrovaný administrativní a kontrolní systém pro některé režimy podpor Společenství – Vrácení neoprávněně vyplacených částek – Uplatnění mírnějšího pravidla o promlčení“

Ve věci C-378/18,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Bundesverwaltungsgericht (Spolkový správní soud, Německo) ze dne 9. května 2018, došlým Soudnímu dvoru dne 8. června 2018, v řízení

**Landwirtschaftskammer Niedersachsen**

proti

**Reinhard Westphal,**

SOUDNÍ DVŮR (osmý senát),

ve složení F. Biltgen (zpravodaj), předseda senátu, J. Malenovský a C. G. Fernlund, soudci,

generální advokát: M. Campos Sánchez-Bordona,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

– za Landwirtschaftskammer Niedersachsen P. Averbeck, jako zmocněnkyní,

– za Evropskou komisi B. Hofstötterem a D. Triantafyllouem, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 15. května 2019,

vydává tento

* Jednací jazyk: němčina.

## Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 49 odst. 5 a 6, jakož i článku 52a nařízení Komise (ES) č. 2419/2001 ze dne 11. prosince 2001, kterým se stanoví prováděcí pravidla pro integrovaný administrativní a kontrolní systém pro některé režimy podpor Společenství zavedený nařízením Rady (EHS) č. 3508/92 (Úř. věst. 2001, L 327, s. 11; Zvl. vyd. 03/34, s. 308), ve znění nařízení Komise (ES) č. 118/2004 ze dne 23. ledna 2004 (Úř. věst. 2004, L 17, s. 7; Zvl. vyd. 03/42, s. 223) (dále jen „nařízení č. 2419/2001“), a výkladu čl. 2 odst. 2, jakož i čl. 3 odst. 1 nařízení Rady (ES, Euratom) č. 2988/95 ze dne 18. prosince 1995 o ochraně finančních zájmů Evropských společenství (Úř. věst. 1995, L 312, s. 1; Zvl. vyd. 01/01, s. 340).

2 Tato žádost byla podána v rámci sporu mezi Reinhardem Westphalem a Landwirtschaftskammer Niedersachsen (Hospodářská komora Dolního Saska, Německo) (dále jen „hospodářská komora“) ve věci zpětného získání plateb na plochu obdržených v rámci režimu podpor pro pěstitele některých plodin na orné půdě.

### Právní rámec

#### *Nařízení (EHS) č. 3887/92 a č. 2419/2001*

3 Článek 9 odst. 2 nařízení Komise (EHS) č. 3887/92 ze dne 23. prosince 1992, kterým se stanoví prováděcí pravidla pro integrovaný administrativní a kontrolní systém pro některé režimy podpor Společenství (Úř. věst. 1992, L 391, s. 36) stanovil různá snížení výše přidělených podpor, bylo-li shledáno, že vykázaná plocha byly větší než skutečně zjištěná plocha. Pokud tedy přesahoval zjištěný přebytek 20 % zjištěné plochy, žádná podpora vázaná na plochu nebyla poskytnuta.

4 Článek 14 tohoto nařízení stanovil pravidla použitelná na případ neoprávněně provedené platby, avšak neobsahoval žádné pravidlo o promlčení uplatnitelné na vrácení dotčených částek.

5 Nařízení č. 3887/92 bylo s účinností od 12. prosince 2001 zrušeno nařízením č. 2419/2001.

6 Opatření upravená v čl. 9 odst. 2 nařízení č. 3887/92 byla převzata do čl. 32 odst. 1 nařízení č. 2419/2001.

7 Článek 49 nařízení č. 2419/2001 zavedl pravidla o promlčení, pokud jde o vrácení dotčených částek v případě neoprávněně provedených plateb, takto:

„1. V případě neoprávněně provedené platby je zemědělec povinen vrátit příslušnou částku včetně úroků vypočtených v souladu s odstavcem 3.

[…]

5. Povinnost vrátit částku uvedená v odstavci 1 nebude uplatněna, pokud je doba, která uplynula mezi dnem platby podpory a dnem, ve kterém se příjemce dozvěděl od příslušného orgánu, že platba byla poskytnuta neoprávněně, delší než deset let.

Doba uvedená v prvním pododstavci se však zkrátí na čtyři roky, pokud příjemce jednal v dobré víře.

6. Na částky, které mají být vráceny v důsledku uplatnění srážek a vyloučení podle článku 13 a hlavy IV, se vztahuje promlčecí lhůta v délce 4 let.

[…]“

8 Článek 52a tohoto nařízení stanoví:

„Odchylně od čl. 54 odst. 2 a bez dotčení příznivějších pravidel o promlčení stanovených členskými státy se čl. 49 odst. 5 použije též na žádosti o podporu vztahující se k hospodářským rokům a prémiovým obdobím, které začaly před 1. lednem 2002, ledaže byl příjemce již před 1. únorem 2004 příslušným orgánem upozorněn, že příslušná platba byla vyplacena neoprávněně.“

9 Článek 54 uvedeného nařízení, nadepsaný „Vstup v platnost“, v odstavci 2 stanoví:

„[Nařízení č. 2419/2001] [se] [p]oužije […] na žádosti o podporu týkající se hospodářských roků nebo prémiových období začínajících od 1. ledna 2002.

[…]“

*Nařízení č. 2988/95*

10 Podle třetího bodu odůvodnění nařízení č. 2988/95 „je […] důležité bojovat ve všech oblastech proti jednáním, která poškozují finanční zájmy [Evropské unie]“.

11 Článek 1 odst. 1 nařízení č. 2988/95 zněl takto:

„Pro účely ochrany finančních zájmů [Unie] se přijímají obecná pravidla týkající se stejnorodých kontrol a správních opatření a sankcí postihujících nesrovnalosti s ohledem na právo [Unie].“

12 V článku 2 odst. 2 nařízení č. 2988/95 bylo stanoveno:

„Správní sankce smí být uložena, pouze pokud ji stanoví právní předpis Společenství předcházející nesrovnalosti. V případě pozdější změny ustanovení týkajících se správních sankcí obsažených v [unijních předpisech] se zpětně použijí ustanovení, která jsou méně přísná.“

13 Článek 3 odst. 1 nařízení č. 2988/95 stanovil:

„Promlčecí doba pro zahájení stíhání činí čtyři roky od okamžiku, kdy došlo k nesrovnalosti uvedené v čl. 1 odst. 1. Odvětvové předpisy mohou stanovit i kratší lhůtu, která však nesmí být kratší než tři roky.

V případě pokračujících nebo opakovaných nesrovnalostí běží promlčecí doba ode dne, ke kterému nesrovnalost skončila. V případě víceletých programů běží promlčecí doba v každém případě až do definitivního ukončení programu.

[…]“

## Spor v původním řízení a předběžné otázky

14 Reinhard Westphal, zemědělec, podal na začátku roků 2000 a 2001 žádosti o podporu na „plochu“ za tyto dva hospodářské roky v rámci režimu podpor pro producenty některých plodin.

15 Hospodářská komora poskytla tyto podpory a příslušné platby byly provedeny v průběhu uvedených roků.

16 Během kontroly na místě v lednu 2006 byly zjištěny nesrovnalosti v údajích o půdě vyňaté z produkce. Po vyslechnutí R. Westphala přijala hospodářská komora dne 23. července 2007 rozhodnutí, jímž prohlásila za částečně neplatné rozhodnutí o schválení podpory vztahující se k dvěma dotčeným rokům a nařídila vrácení plateb, které byly vyplaceny nad rámec nároku. Výše částky, která měla být vrácena, byla vypočítána na základě sankce použitelné v případě vykázání větší rozlohy plochy vyňaté z produkce, než je zjištěná plocha, a spočívala v tom, že neměla být poskytnuta žádná podpora.

17 Ralph Westphal podal proti tomuto rozhodnutí odvolání. Odvolací soud zrušil rozhodnutí hospodářské komory ze dne 23. července 2007 v rozsahu, v němž se týkalo částky, která měla být vrácena jakožto sankce. Tento soud, který uznal, že tato sankce byla odůvodněna podle čl. 9 odst. 2 druhého pododstavce nařízení č. 3887/92, měl za to, že na základě zásady zpětného použití mírnějšího represivního právního předpisu, která je zakotvena v čl. 2 odst. 2 druhé větě nařízení č. 2988/95, byla použitelná pravidla o promlčení stanovená v čl. 49 odst. 5 a 6 nařízení č. 2419/2001.

18 Vyvodil z toho, že uložená sankce byla promlčena vzhledem k tomu, že mezi datem vyplacení dotčených podpor a datem, kdy byl žadatel informován, o tom, že podpory byly poskytnuty neoprávněně, uplynuly více než čtyři roky. Použití pravidel o promlčení stanovených v článku 49 nařízení č. 2419/2001 tedy umožnilo dojít k mírnějšímu výsledku, než by vyplynul z pravidla, které je obvykle použitelné, a sice z čl. 3 odst. 1 druhého pododstavce první věty nařízení č. 2988/95. Předkládající soud má totiž za to, že podle tohoto posledně uvedeného ustanovení by promlčecí lhůta začala běžet až ode dne, kdy nesrovnalost skončila v roce 2004, takže sankce by nebyla promlčena v době, kdy se žadatel dozvěděl o tom, že jeho žádosti byly protiprávní.

19 Hospodářská komora podala proti tomuto rozhodnutí opravný prostředek „*Revision*“ k odvolacímu soudu.

20 Bundesverwaltungsgericht (Spolkový správní soud, Německo), který je předkládajícím soudem, uvádí, že odvolací soud vyložil čl. 49 odst. 6 nařízení č. 2419/2001 v tom smyslu, že doplňuje odstavec 5 tohoto článku a prováděcí pravidla stanovená v tomto odstavci 5, zejména co se týče začátku běhu promlčecí lhůty, jsou na něj rovněž použitelná.

21 Avšak vzhledem k tomu, že ustanovení nařízení č. 2988/95 mají meziodvětvovou působnost a s ohledem na skutečnost, že čl. 49 odst. 6 nařízení č. 2419/2001 neobsahuje žádné upřesnění ohledně začátku běhu promlčecí lhůty, předkládající soud si klade otázku, zda je třeba v tomto ohledu použít čl. 3 odst. 1 nařízení č. 2988/95.

22 V případě, že tento čl. 3 odst. 1 by neměl být použit, klade si předkládající soud otázku, zda pravidla o promlčení použitelná v tomto případě jsou ustanoveními o správních sankcích ve smyslu čl. 2 odst. 2 druhé věty nařízení č. 2988/95, pro která může platit zásada zpětného použití mírnějšího represivního právního předpisu. Předkládající soud má za to, že zásada zpětného použití mírnějšího trestněprávního předpisu se vztahuje jen na změny hmotného práva, a nikoli na pravidla o promlčení. Má dále za to, že jelikož je tato zásada založena na úvahách o spravedlnosti, je třeba připustit, že normotvůrce tím, že přijal mírnější pravidlo o promlčení, nutně provedl přehodnocení, a není tedy nutné rozlišovat podle času, pokud jde o použitelnost tohoto pravidla.

23 V případě záporné odpovědi si předkládající soud klade otázku, zda článek 52a nařízení č. 2419/2001, který upravuje zpětné použití pravidla o promlčení stanoveného v čl. 49 odst. 5 tohoto nařízení, může být obdobně použit na čl. 49 odst. 6 tohoto nařízení. Ze znění článku 52a nařízení č. 2419/2001 podle předkládajícího soudu vyplývá, že pro použití čl. 49 odst. 6 nařízení č. 2419/2001 se nevyžaduje zvláštní právní úpravu a čl. 2 odst. 2 druhá věta nařízení č. 2988/95 zaručuje soudržnost systému. Má však za to, že pokud by tomu tak nemělo být, musela by mezera v právní úpravě, která by vznikla, být zaplněna prostřednictvím analogie.

24 Za těchto podmínek se Bundesverwaltungsgericht (Spolkový správní soud) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Začíná promlčecí lhůta uvedená v čl. 49 odst. 6 nařízení č. 2419/2001 běžet od data vyplacení podpory, nebo se její začátek řídí článkem 3 odst. 1 nařízení č. 2988/95, a sice v projednávané věci čl. 3 odst. 1 druhým pododstavcem první větou tohoto nařízení?

2) Jsou pravidla o promlčení obsažená v čl. 49 odst. 6 nařízení č. 2419/2001 nebo v čl. 3 odst. 1 nařízení č. 2988/95 ustanoveními týkajícími se správních sankcích ve smyslu čl. 2 odst. 2 druhé věty nařízení č. 2988/95?

3) Lze článek 52a nařízení č. 2419/2001, jenž upravuje zpětné použití pravidla o promlčení podle čl. 49 odst. 5 uvedeného nařízení, použít obdobně také na čl. 49 odst. 6 uvedeného nařízení?

Pokud se použije čl. 3 odst. 1 druhý pododstavec první věta nařízení č. 2988/95 (první otázka), není třeba odpovídat na další otázky; pokud se nepoužije, není třeba odpovídat na třetí otázku, je-li odpověď na druhou otázku kladná.“

**K první otázce**

25 Podstatou první otázky předkládajícího soudu je, zda čl. 49 odst. 6 nařízení č. 2419/2001 musí být vykládán v tom smyslu, že okamžik začátku běhu promlčecí lhůty, kterou upravuje, je totožný se začátkem stanoveným v čl. 49 odst. 5 tohoto nařízení, tj. že odpovídá datu vyplacení podpory, nebo zda musí být stanoven podle čl. 3 odst. 1 nařízení č. 2988/95 od data, ke kterému nesrovnalost skončila.

26 Úvodem je třeba připomenout, že nařízení č. 2988/95 podle jeho článku 1 zavádí „obecná pravidla týkající se stejnorodých kontrol a správních opatření a sankcí postihujících nesrovnalosti s ohledem na právo [Unie]“, a to – jak vyplývá z třetího bodu odůvodnění uvedeného nařízení – s cílem „bojovat ve všech oblastech proti jednáním, která poškozují finanční zájmy [Unie]“ (rozsudky ze dne 11. června 2015, Pfeifer & Langen, C-52/14, EU:C:2015:381, bod 20 a citovaná judikatura, jakož i ze dne 2. března 2017, Glencore Céréales France, C-584/15, EU:C:2017:160, bod 23).

27 Unijní normotvůrce tím, že přijal toto nařízení, zamýšlel stanovit řadu obecných zásad, když požadoval, aby se těmito zásadami řídila všechna odvětvová nařízení (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 11. března 2008, Jager, C-420/06, EU:C:2008:152, bod 61, jakož i ze dne 28. října 2010, SGS Belgium a další, C-367/09, EU:C:2010:648, bod 37).

28 Přijetím nařízení čl. 3 odst. 1 prvního pododstavce nařízení č. 2988/95 kromě toho normotvůrce rozhodl o zavedení obecného pravidla o promlčení použitelného pro danou oblast, jímž zamýšlel vymezit minimální dobu použitelnou ve všech členských státech a vzdát se možnosti stíhat nesrovnalosti poškozující finanční zájmy Unie po uplynutí období čtyř let od okamžiku, kdy došlo k této nesrovnalosti (rozsudky ze dne 29. ledna 2009, Josef Vosding Schlacht-, Kühl- und Zerlegebetrieb a další, C-278/07 až C-280/07, EU:C:2009:38, bod 27, jakož i ze dne 22. prosince 2010, Corman, C-131/10, EU:C:2010:825, bod 39).

29 Z toho vyplývá, že od data vstupu nařízení č. 2988/95 v platnost může být každá nesrovnalost poškozující finanční zájmy Unie v zásadě a s výjimkou odvětví, pro něž unijní normotvůrce stanovil kratší lhůtu, příslušnými orgány členských států stíhána ve lhůtě čtyř let (rozsudky ze dne 29. ledna 2009, Josef Vosding Schlacht-, Kühl- und Zerlegebetrieb a další, C-278/07 až C-280/07, EU:C:2009:38, bod 28, jakož i ze dne 22. prosince 2010, Corman, C-131/10, EU:C:2010:825, bod 40).

30 Článek 3 odst. 1 první pododstavec nařízení č. 2988/95 stanoví promlčecí lhůtu ve věcech stíhání, která začíná běžet od okamžiku, kdy došlo k nesrovnalosti, přičemž tato nesrovnalost je definována v čl. 1 odst. 2 téhož nařízení jako „jakékoli porušení právního předpisu [Unie] vyplývající z jednání nebo opomenutí hospodářského subjektu, v důsledku kterého je nebo by mohl být poškozen souhrnný rozpočet [Unie]“ (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 29. ledna 2009, Josef Vosding Schlacht-, Kühl- und Zerlegebetrieb a další, C-278/07 až C-280/07, EU:C:2009:38, body 21 a 22, jakož i ze dne 22. prosince 2010, Corman, C-131/10, EU:C:2010:825, bod 38).

31 Tato lhůta je tedy použitelná jak na nesrovnalosti, které jsou předmětem správního opatření spočívajícího v odnětí neoprávněně získané výhody podle článku 4 uvedeného nařízení, tak na nesrovnalosti vedoucí k uložení správní sankce ve smyslu článku 5 téhož nařízení (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 11. června 2015, Pfeifer & Langen, C-52/14, EU:C:2015:381, bod 23 a citovaná judikatura, jakož i ze dne 2. března 2017, Glencore Céréales France, C-584/15, EU:C:2017:160, bod 26).

32 Podle článku 3 odst. 1 prvního pododstavce nařízení č. 2988/95 činí promlčecí doba pro zahájení stíhání čtyři roky od okamžiku, kdy došlo k nesrovnalosti. V souladu s čl. 3 odst. 1 druhým pododstavcem tohoto nařízení běží v případě pokračujících nebo opakovaných nesrovnalostí tato promlčecí doba čtyř let ode dne, kdy nesrovnalost skončila.

33 Vzhledem k tomu, že skutečnost, že došlo k nesrovnalosti, předpokládá splnění dvou podmínek, a sice jednání nebo opomenutí, které je porušením unijního práva, jakož i poškození rozpočtu Unie, promlčecí lhůta začíná proto běžet od okamžiku, kdy došlo jak k tomuto jednání nebo opomenutí, které je porušením unijního práva, tak k poškození rozpočtu, přičemž promlčecí lhůta začíná podle ustálené judikatury Soudního dvora vždy běžet od data události, která vznikla jako poslední (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 6. října 2015, Firma Ernst Kollmer Fleischimport und -export, C-59/14, EU:C:2015:660, body 24 až 26, a ze dne 2. března 2017, Glencore Céréales France, C-584/15, EU:C:2017:160, bod 47).

34 Pravidlo stanovící čtyřletou promlčecí lhůtu obsažené v čl. 3 odst. 1 prvním pododstavci první větě nařízení č. 2988/95, které je v členských státech přímo použitelné, může být vyloučeno odvětvovými předpisy ve smyslu čl. 3 odst. 1 prvního pododstavce druhé věty tohoto nařízení pouze tehdy, jestliže tyto odvětvové předpisy stanoví kratší lhůtu, která však nesmí být kratší než tři roky (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 29. ledna 2009, Josef Vosding Schlacht-, Kühl- und Zerlegebetrieb a další, C-278/07 à C-280/07, EU:C:2009:38, bod 44, jakož i ze dne 22. prosince 2010, Corman, C-131/10, EU:C:2010:825, bod 42).

35 Na položenou otázku je třeba odpovědět ve světle těchto úvah a s ohledem na ustálenou judikaturu Soudního dvora, podle které platí, že pro určení působnosti ustanovení unijního práva, je třeba vzít v úvahu zároveň jejich znění, kontext a cíle (rozsudek ze dne 6. října 2015, Firma Ernst Kollmer Fleischimport und -export, C-59/14, EU:C:2015:660, bod 22)

36 I když unijní odvětvové předpisy, které byly původně použitelné ve věci v původním řízení, a sice nařízení č. 3887/92, neobsahovaly v projednávaném případě zvláštní ustanovení v oblasti promlčení, zrušení tohoto nařízení nařízením č. 2419/2001 vedlo k zavedení odvětvových pravidel o promlčení.

37 Ze znění čl. 49 odst. 5 nařízení č. 2419/2001 tedy zajisté vyplývá, že v případě příjemce jednajícího v dobré víře se povinnost vrátit neoprávněně provedené platby promlčí uplynutím doby čtyř let mezi dnem platby podpory a dnem, ve kterém se příjemce dozvěděl od příslušného orgánu, že platba byla poskytnuta neoprávněně.

38 Bez ohledu na otázku, zda toto ustanovení je odchylným odvětvovým předpisem ve smyslu čl. 3 odst. 1 prvního pododstavce nařízení č. 2988/95, je třeba konstatovat, že uvedené ustanovení zavedlo zjednodušení, pokud jde o určení začátku běhu takové promlčení lhůty, jako je lhůta stanovená

v tomto čl. 3 odst. 1 tím, že tato lhůta je počítána nikoli od okamžiku, kdy k nesrovnalosti došlo, ale ode dne platby, a tím, že již není třeba rozlišovat nesrovnalosti podle toho, zda jsou jednorázové nebo pokračující.

39 Znění čl. 49 odst. 6 nařízení č. 2419/2001 neobsahuje naproti tomu žádnou indicii umožňující dospět k závěru, že došlo k zjednodušení určení začátku běhu promlčecí lhůty použitelné na částky, které mají být vráceny v důsledku uplatnění srážek a vyloučení podle článku 13 a hlavy IV tohoto nařízení.

40 V tomto ohledu je třeba připomenout, že i když je čl. 49 odst. 5 nařízení č. 2419/2001 použitelný na veškerá vrácení neoprávněně vyplacených částek, je působnost odstavce 6 tohoto článku výslovně omezena na vrácení, která jsou takovými správními sankcemi, jako jsou úplné nebo částečné zbavení poskytnuté výhody, jakož i vyloučení nebo odnětí nároku na výhodu pro pozdější období.

41 Za těchto podmínek a s ohledem na uspořádání odstavců 5 a 6 článku 49 nařízení č. 2419/2001 je třeba mít za to, že odstavec 6 tohoto článku je výjimkou z nového pravidla pro výpočet obsaženého v odstavci 5 uvedeného článku.

42 Začátek běhu čtyřleté promlčecí lhůty stanovené v čl. 49 odst. 6 nařízení č. 2419/2001 musí být proto určen podle základního pravidla, a sice pravidla obsaženého v čl. 3 odst. 1 nařízení č. 2988/95.

43 Tento závěr je v souladu nejen s cílem nařízení č. 2988/95, kterým je – jako bylo připomenuto v bodě 26 tohoto rozsudku – ochrana finančních zájmů Unie, nýbrž je rovněž v souladu s cílem nařízení č. 2419/2001.

44 Cílem nařízení č. 2419/2001 totiž je zamezit nesrovnalostem a podvodům při provádění jednotlivých režimů podpor podléhajících integrovanému systému v zájmu účinné ochrany finančních zájmů Evropské unie. Za účelem dosažení tohoto cíle uvedené nařízení stanoví snížení a vyloučení odstupňovaná podle závažnosti nesrovnalosti v žádosti o podporu, která mohou vést až k úplnému vyloučení z jednoho nebo několika režimů podpory na určitou dobu (rozsudek ze dne 2. října 2014, Van Den Broeck, C-525/13, EU:C:2014:2254, bod 31 a citovaná judikatura).

45 Tak je tomu zejména v projednávané věci. Za účelem dosažení uvedeného cíle totiž čl. 9 odst. 2 nařízení č. 3887/92, na základě kterého bylo R. Westphalovi uložena napadená povinnost vrácení, a jehož obsah byl v podstatě převzat do čl. 32 odst. 1 nařízení č. 2419/2001, stanoví pro případ, že plocha vykázaná v žádosti o podporu „na plochu“ přesáhne plochu zjištěnou při kontrole sankce spočívající ve snížení nebo vyloučení podpory Unie, přičemž sankce závisí na závažnosti nesrovnalosti, ke které došlo (rozsudek ze dne 4. října 2007, Kruck, C-192/06, EU:C:2007:579, bod 35).

46 Výklad čl. 49 odst. 6 nařízení č. 2419/2001, který by přiznal vrácením podpor z důvodu jednání – za která jsou kvůli jejich protiprávnosti, o které bylo rozhodnuto – uloženy sankce, stejná pravidla pro výpočet promlčecí lhůty, jako jsou pravidla použitelná na jednání, která vedou jen k povinnosti vrácení, se nejeví být v souladu s cílem systému sankcí, jenž je dostatečně odrazující a účinný pro zamezení nesrovnalostí a podvodů v oblasti podpor „na plochu“ (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 2. října 2014, Van Den Broeck, C-525/13, EU:C:2014:2254, bod 32 a citovaná judikatura).

47 Vzhledem k výše uvedenému je třeba na první otázku odpovědět tak, že čl. 49 odst. 6 nařízení č. 2419/2001 musí být vykládán v tom smyslu, že začátek běhu promlčecí lhůty, kterou stanoví, se určuje podle čl. 3 odst. 1 nařízení č. 2988/95 a v případě pokračujících nebo opakovaných nesrovnalostí odpovídá dni, ke kterému nesrovnalost skončila.

**Ke druhé a třetí otázce**

48 S ohledem na odpověď podanou na první otázku není třeba odpovídat na druhou a třetí otázku.

## K nákladům řízení

49 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (osmý senát) rozhodl takto:

**Článek 49 odst. 6 nařízení Komise (ES) č. 2419/2001 ze dne 11. prosince 2001, kterým se stanoví prováděcí pravidla pro integrovaný administrativní a kontrolní systém pro některé režimy podpor Společenství zavedený nařízením Rady (EHS) č. 3508/92, ve znění nařízení Komise (ES) č. 118/2004 ze dne 23. ledna 2004, musí být vykládán v tom smyslu, že začátek běhu promlčecí lhůty, kterou stanoví, se určuje podle čl. 3 odst. 1 nařízení (ES, Euratom) č. 2988/95 ze dne 18. prosince 1995 o ochraně finančních zájmů Evropských společenství a v případě pokračujících nebo opakovaných nesrovnalostí odpovídá dni, ke kterému nesrovnalost skončila.**

Podpisy.